

вать други-тъ, защо-то гордость-тъ е една лошавина нетърпима въ челоуѣка, а най повече въ християнина-тъ. Высока-тъ мисль, коя-то съкой челоуѣкъ има за зачало-то си и за бѣдность-тъ си, стига да му даде една важность, коя-то вдѣхнува почета. Тая висока мисль трѣба да става съ благоправіе-го, съдружена съ едно прилично смиреніе и подкрѣпена съ едно праведно мисленіе за това що е челоуѣкъ и що трѣба да е.

Кога-то ся случи да стоимъ на крака, не трѣба да си искривяваме глава-тъ, нити да я вдигамъ горделиво, трѣба още да отбѣгнуваме да ся опараме безъ нужда по стѣни-тъ или на лакти-тъ си, да правимъ мязежъ съ тѣло-то си, или да ся протягамъ срамотно.

Трѣба, кога-то ще сѣднемъ, да избираме по добръ по високи-тъ столове, за да увардимъ положеніе-то си чинно, а не смѣшно. Много срамотно е да си турями крака-та единъ връхъ другъ, или да ги мърдами на самъ на тамъ; да ся ублѣгамъ на стола-тъ небрежливо, да си клатимъ тѣло-то, или да стоимъ криво. Трѣба още да отбѣгваме, отъ да си прѣмѣствамъ безъ причина стола-тъ на кого-то сме сѣднали; не трѣба да го влачимъ съ мязежъ или да го турями на нѣкое мѣсто неприлично; голѣмо злоправіе е да избираме по добри-тъ столове. Трѣба още да укоримъ развращенни-тъ хора, кои-то, кога сѣднатъ да ся сгрѣватъ, присвояватъ почти половина-тъ соба.

Трѣба още да вардимъ, кога-то други-тъ сж сѣднали, да не ставаме безъ нужда, и да не стоимъ сѣднали, кога-то дружина-тъ стои на крака.